

23 Αυγούστου 2016

Παναγία Προυσιώτισσα: Η Αρχόντισσα της Ρούμελης

[/ Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#)

Image not found or type unknown

Στο κέντρο καταπράσινων και πανύψηλων βουνών, στα νότια του νομού Ευρυτανίας και μόλις 36 χιλιόμετρα από το Καρπενήσι, βρίσκεται εδώ και χίλια περίπου χρόνια το ιστορικό και σε όλους μας ακουστό μοναστήρι της Κυράς της Ρούμελης, της Παναγίας της Προυσιώτισσας περιτριγυρισμένο από απότομους και άγριους βράχους που προκαλούν δέος που και μόνο τους ατενίζεις. Το μοναστήρι είναι ιστορικό, αγιασμένο που η φήμη του ξεπέρασε τα στενά όρια της Ρούμελης, της Θεσσαλίας αλλά και της χώρας. Κατά χιλιάδες προστρέχουν οι πιστοί στην χάρη της, άλλοι να την επικαλεστούν και άλλοι θερμά να την ευχαριστήσουν. Όχι μόνο τον Αύγουστο όπου και εορτάζει το μοναστήρι (στις 23 Αυγούστου ημέρα αποδόσεως της Κοίμησης της Θεοτόκου και συνάμα ημέρα ευρέσεως της θαυματουργού εικόνας) αλλά και όλο το χρόνο, άνθρωποι γονατιστοί, άλλοι με λαμπάδες και τάματα, μάνες με παιδιά στην αγκαλιά, ηλικιωμένοι που με δυσκολία περπατούν, νέοι που ζητούν την παρηγοριά ,γονείς με τα παιδιά τους... Όλοι προσμένουν καρτερικά στην σειρά, για να φτάσουν στο μικρό και σκοτεινό ναό,

καθολικό της Ιεράς Μονής, για να φτάσουν στη Χάρη Της, να ακουμπήσουν τα γεμάτα πίστη χείλη τους στην σεβάσμια εικόνα της Παναγίας, να λάβουν τις δωρεές Της και τις ευλογίες Της. Όλους μας περιμένει η Παναγία, όλους ανεξαρτήτως οικονομικής κατάστασης, ανεξαρτήτως φύλου, γένους φυλής. Μια είναι η μεγάλη μας μάνα, η μάνα που στοργικά περιμένει τα παιδιά Της να έλθουν κοντά Της και να ζητήσουν τις μεσιτείες Της.

Στα νοτιοδυτικά της Ευρυτανίας, στις απολήξεις των βουνών Καλιακούδα και Χελιδώνα βρίσκεται από τον 9ο αιώνα η εικόνα της Παναγίας της Προυσιώτισσας, στις νότιες κορυφογραμμές της Πίνδου, διάλεξε η Κυρά της Ρούμελης να χτίσει το σπίτι της, μακριά από πόλεις και θορύβους αλλά κοντά σε φτωχούς, άσημους βοσκούς και σε άγριους τόπους. Κοιτώντας από ψηλά το μοναστήρι θαρρείς που είσαι σε ουράνια κλίμακα, αισθάνεσαι την μηδαμινότητα του ανθρώπου αλλά παράλληλα αισθάνεσαι και την απεραντοσύνη του Δημιουργού που « τα πάντα εν σοφία εποίησε ». Βλέπεις ολόκληρη της Ιερά Μονή από ψηλά και αισθάνεσαι το νοερό χέρι της Παναγίας να σε κρατεί, βλέπεις το καμπαναριό με τις μελωδικότερες καμπάνες, βλέπεις τα σήμαντρα, το τάλαντο, τα κελιά των φιλόξενων μοναχών, το Συνοδικό (χώρος για υψηλά προσκεκλημένα άτομα κατά την πανήγυρη της Μονής), το βαπτιστήριο με τον ιερό ναό των Αγίων Πάντων, το κοιμητήριο των πατέρων της Μονής, τους τριώροφους ξενώνες για τους προσκυνητές και το καθολικό όπου τελούνται οι ιερές ακολουθίες καθημερινά προς δόξαν του Τριαδικού μας Θεού και της οικοδέσποινας της Μονής, της Παναγίας Προυσιώτισσας.

Απο που όμως ήρθε και με ποιο τρόπο η εικόνα της Παναγιάς

Τον καιρό που βασίλευε ο εικονομάχος Θεόφιλος στην Κωνσταντινούπολη, άρχισε μεγάλο διωγμό κατά των Αγίων εικόνων και έστειλε βασιλικές διαταγές σε κάθε πόλη και χώρα, διατάζοντας τους ορθόδοξους και απειλώντας τους με βασανιστήρια και εξορίες για να κατεβάσουν τις Αγίες εικόνες και να τις κάψουν ή να τις καταστρέψουν. Όσοι πείθονταν σε αυτή τη βασιλική διαταγή έπαιρναν αξιώματα και τιμές όσοι όμως αρνούσαν να καταστρέψουν τις Αγίες εικόνες τότε τους εκτελούσε είτε με απάνθρωπα βασανιστήρια είτε τους εξόριζε.

Εκείνη την εποχή το 829 μ.Χ η σεβάσμια εικόνα της Παναγίας βρισκόταν σε μια πόλη της Τουρκίας, στην Προύσα της Μικράς Ασίας. Όπως τιμούσαν την Αγία Σοφία στην Κωνσταντινούπολη, έτσι ακριβώς οι πιστοί τιμούσαν τον ναό που βρισκόταν η ιερή εικόνα της Παναγίας. Αφού έπεσε βασιλική διαταγή να καταστραφούν όλες οι ιερές εικόνες ένα αρχοντόπουλο, γιος ενός άρχοντα της βασιλικής αυλής, κινούμενος από θείο ζήλο και βλέποντας τα θαύματα που καθημερινά έκανε η εικόνα της Παναγίας δεν θέλησε να υπακούσει στην διαταγή

αυτή και να καταστρέψει την θαυματουργή εικόνα . Αυτός λοιπόν ο ευσεβής νέος πήρε την εικόνα αυτή και κατέφυγε στα μέρη της Ελλάδας όπου θα μπορούσε να ησυχάσει από τους μανιώδους αιρετικούς.

Ενώ ο νέος αυτός είχε κατέβει με την ιερή εικόνα ως την Καλλίπολη της Θράκης άγνωστο πώς η εικόνα χάθηκε. Ποιος μπορεί να περιγράψει τα δάκρυα και την πίκρα του αρχοντόπουλου, χτυπιόταν και οδυρόταν και αναστενάζοντας συνεχώς έκλεγε πιστεύοντας ότι η εικόνα εξαφανίστηκε λόγω της αμαρτωλότητάς του. Αφού έμεινε αρκετές μέρες κλαίγοντας είπε στον εαυτό του: « Παρόλο που η Κυρία μου Θεοτόκος θέλησε να φυλάξει μόνη Της την αγία Εικόνα, εγώ δεν γυρίσω πίσω στην πατρίδα μου γιατί δεν μπορώ να βλέπω να καταστρέφουν τις Αγίες εικόνες και να καταπατούν τα Άγια σύμβολα της Εκκλησίας μου ». Με αυτούς τους λογισμούς ήρθε και κατοίκησε στην Υπάτη κοντά στη σημερινή Λαμία και έκτισε ένα μικρό εκκλησάκι για να παρηγορηθεί για την ξενιτιά του.

Ένα παιδί από τους βοσκούς, φύλαγε τα γίδια του πατέρα του και μια νύχτα εκεί που κοιμόταν εκεί περίπου που είναι το σημερινό κοιμητήριο της Μονής, δίπλα από το κρυφό σχολειό, ακούει ξαφνικά πίσω του γλυκούς και απαλούς ύμνους. Από το φόβο του ξύπνησε και ενώ σκεφτόταν να βρει από πού έρχονται οι ύμνοι αυτοί βλέπει ξαφνικά ένα πύρινο στύλο, μια φωτεινή δέσμη που ξεκινούσε από μια σπηλιά και έφτανε ως τον ουρανό. Στην αρχή σκέφτηκε ότι ήταν ουράνιο τόξο, έπειτα πάλι μονολογούσε ότι το ουράνιο τόξο αφενός βγαίνει την ημέρα, αφετέρου είναι καμπυλωτό σε σχήμα, ενώ η φωτεινή αυτή στήλη ήταν κατακόρυφη ως τον ουρανό. Φεύγει λοιπόν κατατρομαγμένο στον πατέρα του και του αναφέρει το παράδοξο αυτό γεγονός. Ο πατέρας του αρχικά δεν το πίστεψε, αλλά παρ όλες τις επιμονές του παιδιού του, την άλλη νύχτα πηγαίνουν μαζί και ω του θαύματος!!! Οι γλυκειές μελωδίες συνεχιζόταν και ο πυρσός ξεκινούσε πάλι από το σπήλαιο και έφτανε στον ουρανό. Την άλλη μέρα το παιδί μαζί με τον πατέρα και μερικούς άλλους βοσκούς εξερευνούν το σπήλαιο και βλέπουν την Αγία εικόνα να φεγγοβολά και να αστράφτει. Αφού την προσκύνησαν και χάρηκαν που βρήκαν ένα τέτοιο θησαυρό, άνοιξαν μονοπάτι προς το σπήλαιο για να ανάβουν καθημερινά ένα καντηλάκι μπροστά στην Χάρη Της. Με ποιο όμως τρόπο ήρθε μόνο ο Θεός ξέρει.

Μετά από λίγες ημέρες το γεγονός αυτό μαθεύτηκε στις γύρω πόλεις και περιοχές και έφτασε στα αυτιά του αρχοντόπουλου που την μετέφερε από την Προύσα. Χωρίς να χάσει καιρό πήρε μαζί του τους δούλους του και έτρεξε σε εκείνα τα μέρη αναζητώντας αυτό που επιζητούσε. Μετά από δυο μέρες έφτασε και μόλις την αντίκρισε, την αναγνώρισε αμέσως και έπεσε κάτω προσκυνώντας Την. Ποτάμι τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του, δάκρυα χαράς για την εύρεση του θησαυρού του. Έπειτα αφού φιλοδώρησε τους χωρικούς που την βρήκαν πήρε την εικόνα για

να επιστρέψει στην Υπάτη λέγοντάς τους : « Αδελφοί μου μη διαμαρτύρεστε εναντίον μου διότι αφενός η εικόνα είναι δίκη μου και έπειτα ο τόπος αυτός δεν είναι κατάλληλος ούτε για χτίσιμο εκκλησίας ούτε για συνάξεις προσκυνητών ».

Με αυτά τα λόγια άφησε λυπημένους τους βοσκούς και αυτός πήρε την Αγία εικόνα και αναχώρησε. Καθώς έφτασαν σε κάποιο ύψωμα του δρόμου κουράστηκαν και έβαλαν την εικόνα σε ένα ερειπωμένο εκκλησάκι για να ξαποστάσουν. Ενώ αποκοιμήθηκαν, όταν ξύπνησαν δε βρήκαν την εικόνα και ο άρχοντας σκέφτηκε ότι τους παρακολουθούσαν οι βοσκοί και ήρθαν κρυφά και την έκλεψαν. Καθώς επέστρεφαν πίσω, το αρχοντόπουλο άκουσε μια γυναικεία φωνή λέγοντάς του : « Ω νέε σώσου και πήγαινε στο καλό, διότι εγώ αναπαύομαι καλύτερα σε αυτούς τους άγριους και ορεινούς τόπους με απλοϊκούς βοσκούς παρά σε μεγαλουπόλεις με πλούσιους άρχοντες. Αν θέλεις να μείνεις μαζί μου έλα και θα ναι και για καλό σου » και ξαφνικά πάνω στο βουνό δημιουργήθηκε το τύπωμα της Παναγίας μια τρύπα στην κορυφή του βουνού σε μέγεθος ίση με την εικόνα και κατά ύψος του βουνού εμφανίστηκαν αποτυπώματα ανθρωπίνου πέλματος. Περπάτησε δηλαδή η Παναγία προς την κορυφή του βουνού διαπερνώντας το για να φτάσει και πάλι στην θέση όπου αυτή διάλεξε να γίνει το μόνιμο κατοικητήριό της εδώ και χίλια περίπου έτη.

Αυτά τα άκουσε το αρχοντόπουλο με προσοχή και ελευθέρωσε τους δούλους του και γύρισε πάλι στο σημείο ευρέσεως της εικόνας και εγκατέλειψε τα εγκόσμια και αφοσιώθηκε στην υπηρεσία της Παναγίας. Έτσι λοιπόν έχουμε τους πρώτους μοναχούς που εγκαταστάθηκαν στον ιερό αυτό τόπο, που διάλεξε η Κυρά της Ρούμελης να χτίσει το αιώνιο σπίτι της, το αρχοντόπουλο που πήρε το μοναχικό όνομα Διονύσιος και ο δούλος του που πήρε το όνομα Τιμόθεος. Εκατοντάδες υπήρξαν συνολικά οι μοναχοί που διάβηκαν στο ψηφιδωτό του χρόνου το κατώφλι από την ιστορική Μονή της Παναγίας της Προυσιώτισσας, αγιάστηκαν και αγίασαν.

Συνοπτική παρουσίαση του παρεκκλησίου που βρίσκεται η εικόνα της Παναγίας της Προυσιώτισσας.

Όπως προείπαμε και πιο πριν αριστερά του τέμπλου του κυρίου ναού και σε ανεξάρτητο μέρος βρίσκεται το παρεκκλήσιο των Αγίων Πάντων όπου και βρίσκεται εδώ και πολλούς αιώνες η Ιερά και σεβάσμια εικόνα της Παναγίας της Προυσιώτισσας. Δεν έχει διασωθεί καμία μαρτυρία, η οποία να βεβαιώνει το χρόνο ίδρυσης του πρώτου σπηλαίου-ναού της Παναγίας. Το μικρό σπήλαιο, έτσι όπως διαμορφώθηκε σε ναΐσκο (4μ μήκους και 2,8 μ πλάτους) έχει το ιδιαίτερο προνόμιο να αποτελεί την μόνιμη κατοικία της θαυματουργού εικόνας της Παναγίας και οριοθετεί τον αντικειμενικό σκοπό του προσκυνήματος. Το περίτεχνο ξυλόγλυπτο τέμπλο, όπου σε ειδικό προσκυνητάρι βρίσκεται και τιμάται η εικόνα της Παναγίας, χωρίζει τον μονόχωρο ναΐσκο σε κυρίως ναό και ιερό. Το ιερό μέσα στο

βράχο ίσα ίσα που χωράει δύο με τρεις το πολύ κληρικούς κατά την Θεία Λειτουργία που γίνεται στο παρεκκλήσι αυτό, μόνο κατά την ημέρα πανηγύρεως της Μονής στις 22-23 Αυγούστου, ημέρα ευρέσεως της θαυματουργού εικόνας. Ο κυρίως ναός του μικρού παρεκκλησίου μόλις μπορεί να χωρέσει δέκα πιστούς οι οποίοι καθ όλο το χρόνο μπαίνουν από την δυτική είσοδο από την βορειοανατολική μεριά του καθολικού, ασπάζονται την ιερά εικόνα, προσεύχονται στην Χάρη Της και βγαίνουν από την μεσημβρινή μικρή πόρτα πάλι στο καθολικό του κυρίως ναού.

Η θαυματουργή εικόνα της Παναγίας της Προυσιώτισσας

Στο μικρό αυτό σπήλαιο, στην βόρεια πλευρά του καθολικού, διαμορφωμένο κατάλληλα σε παρεκκλήσιο, κατέχει το μεγάλο θησαυρό της Ορθοδοξίας, την θαυματουργή εικόνα της Παναγίας.

Στο κέντρο του επιχρυσωμένου ξυλόγλυπτου τέμπλου και σε ανάλογο περίτεχνο και όμορφο προσκυνητάρι κατοικεί για χίλια και πλέον έτη η Παναγία η Προυσιώτισσα. Η εικόνα είναι μεγέθους 0,88 x 0,60 και πέρα από τα θαυμάσια θαύματα που κάνει χαρίζει στους πιστούς της πνευματική ευφροσύνη και αγαλλίαση, χαριτώνει την ψυχή του ανθρώπου. Η Παναγία εικονίζεται ως τη μέση και με το δεξί της χέρι δείχνει το Χριστό ενώ με το αριστερό τον κρατάει στοργικά στην αγκαλιά της. Ο Χριστός είναι στραμμένος προς το πρόσωπό Της και με το δεξί Του χέρι Την ευλογεί .

Πρόκειται για τον εικονογραφικό τύπο της Οδηγήτριας. Την εικόνα την καλύπτει αργυροχρυση επένδυση του Γεωργίου Καραϊσκάκη και μόνο τα ζωγραφισμένα πρόσωπα των εικονιζόμενων είναι φανερά.. Τα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια της Παναγίας , τα γραμμένα φρύδια, η μακριά ίσια καλλιγραφημένη μύτη , το μικρό κερασένιο στόμα, οι μεγάλες επιφάνειες των φώτων στο πρόσωπο φέρουν μπροστά μας μια από τις ωραιότερες και εκφραστικότερες ,μορφές της μεταβυζαντινής περιόδου. Η παράδοση, σύμφωνα με τον αριθμό 3 κώδικα της Μονής θέλει την εικόνα έργο του Ευαγγελιστή Λουκά. Η αργυροχρυση επένδυση-το πουκάμισο της Παναγίας οφείλεται σε εκπλήρωση τάματος του γενναιοτάτου στρατηγού Καραϊσκάκη ο οποίος όταν συχνά αρρώσταινε από την ασθένεια της θέρμης, πολλάκις φιλοξενούνταν στην Μονή Προυσού και νοσηλευόταν εκεί. Έταξε στην Παναγία να του χαρίσει την γιατρεία για να συνεχίσει τους ένδοξους αγώνες του για την απελευθέρωση του γένους, και θα την έντυνε με αργυρόχρυσο πουκάμισο. Πράγματι μετά την θεραπεία, ευγνωμονώντας Την, εκπλήρωσε το τάμα του στολίζοντάς την με την θαυμάσια τεχνουργημένη επένδυση ,έργο του χρυσοχόου καλλιτέχνη Γεωργίου Καρανίκα το 1824, όπως μας αποκαλύπτει η ανάγλυφη επιγραφή πάνω από τον δεξιό ώμο της Παναγίας : « Η Παντάνασσα. Δι εξόδων του γενναιοτάτου στρατηγού Γεωργίου Καραϊσκάκη, χειρί Γεωργίου Καρανίκα, 1824 ».

Ω Δέσποινα Προυσιώτισσα, βασίλισσα ουρανού και γης, τιμιωτέρα των χερουβείμ και ενδοξοτέρα των Σεραφείμ και πασών των επουρανίων δυνάμεων ! Θρόνε του Θεού καθάροτατε, Πανάσπιλη και Πανάχραντη Κόρη, Αειπάρθενη και Πανακήρατη, η κατάφυση μητέρα του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, των όλων Θεού, και κατά χάρη μητέρα όλων των χριστιανών, που ανάξια έχουμε το όνομα του Υιού σου. Ρίξε το βλέμμα σου και σε μας τα μικρά και τιποτένια παιδιά σου, μην ξεχνάς τη συγγενική οικειότητα, μη παραβλέψεις εμάς τους αμαρτωλούς, που με τα πονηρά έργα μας καταπροσβάλλαμε το Άγιο όνομα Σου. Μην μας εγκαταλείψεις εμάς που μόνο το όνομά σου έχουμε εμείς οι χριστιανοί, ενώ τα έργα μας είναι παρόμοια με εκείνα των ειδωλολατρών. Σκέπασέ μας με τη σκέπη της ακαταμάχητης και ανίκητης βοήθειας Σου. Από τα βάθη της ψυχής μας δεόμεθα στη μεγαλοσύνη σου να παραβλέψεις τις αμαρτίες μας και ως φιλόστοργη Μητέρα να μας δυναμώνεις κατά των ορατών αλλά και των αοράτων εχθρών μας. Κατά των ορατών εχθρών για να υποφέρουμε τις θλίψεις, τις τυραννίες και τις στεναχώριες που δοκιμάζουμε τα τελευταία χρόνια εξ αιτίας των αμαρτιών μας. Αλλά και κατά των αοράτων για να μην έχουν δύναμη πάνω μας οι δαίμονες που πάντα μας πολεμούν άσπονδοι και νοεροί πολέμιοί μας. Σύντριψε τις παγίδες και τις ενέδρες που μας στήνουν, απάλλαξέ μας από την πικρή αιχμαλωσία στην οποία μας δούλωσαν. Ναι, Κυρία λύτρωσε τους ταπεινούς Σου δούλους από την δυναστεία τους και στον παρόντα βίο αλλά και στον καιρό της κρίσεως. Ανάλαβέ μας σε παρακαλούμε και βοήθησέ

μας ενισχύοντάς μας να βαδίζουμε στο εξής όπως ταιριάζει σε χριστιανούς και να φυλάγουμε τις εντολές του μονογενούς Σου Υιού, έχοντας μεταξύ μας αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, πίστη, πραότητα, σωφροσύνη, εγκράτεια και όλους τους καρπούς του Αγίου Πνεύματος . Τέλος δε ,αξίωσε όλους μας της ανέσπερης και ανεκκλήτης χαράς της Βασιλείας των ουρανών.

Περιγραφή της διαδρομής για τη Μονή.

Φεύγοντας από το Καρπενήσι και ακολουθώντας των φιδίσιο ασφαλτόδρομο της Ποταμιάς και ακολουθώντας μια διαδρομή που ο Ζαχαρίας Παπαντωνίου τα αναφέρει ως Ευρυτανικά Τέμπε φτάνουμε στις αυλές της Παναγίας. Ο δρόμος προς τον Προυσό κρύβει εναλλαγές του τοπίου. Αρχικά ο τόπος είναι καταπράσινος γεμάτος από έλατα όπου χαίρεσαι να το απολαμβάνεις ενώ λίγα χιλιόμετρα πιο κάτω η φύση αγριεύει. Τα βουνά σμίγουν ερμητικά το ένα με το άλλο και συνάμα η ανθρώπινη επέμβαση τα κάνει να ανοίγουν για να φτάσουμε στο Μεγάλο και Μικρό χωριό. Εικοσιπέντε χιλιόμετρα μετά το Καρπενήσι φτάνουμε στον χώρο όπου μπορούμε να θαυμάσουμε το τύπωμα και τα πατήματα της Προυσιώτισσας. Η ευλάβεια, η πίστη και ο πόνος των ανθρώπων τους οδήγησαν στο να χτιστεί ένα μικρό εκκλησάκι κάτω ακριβώς από το βράχο με τα πατήματα της Παναγίας. Ανεβαίνοντας την σιδερένια σκάλα μπορούμε να δούμε ολοκάθαρα τα αποτυπώματα που άφησε η Παναγία στο διάβα της για να φτάσει στο σημερινό σημείο που διάλεξε για να γίνει το σπίτι της. Το σπίτι του οποίου οι πόρτες είναι πάντα ανοιχτές. Πάντα μας καρτερεί η Θεοτόκος. Μας περιμένει όλους μας να ακουμπήσουμε πάνω της τους πόνους, τα βάσανα, τις πίκρες και τα προβλήματά μας. Συνεχίζοντας το ταξίδι μας προς την Ιερά Μονή φτάνουμε στην περιοχή τριπόταμο όπου ο ποταμός Καρπενησιώτης ενώνεται με τον Κρικελοπόταμο για να σχηματίσουν τον Τρικεριώτη και αυτός με τη σειρά του να φτάσει στην τεχνητή λίμνη των Κρεμαστών. Αφού περάσουμε την παλιά και τη νέα γέφυρα πάνω από το σημείο της ένωσης των τριών ποταμών συναντάμε ξεκινάει ο ανηφορικός πλέον δρόμος για να αγναντέψουμε από μακριά το ρολόι, ένα παλιό καμπαναριό όπου μας υποδείχνει ότι ο τόπος είναι αγιασμένος χάρη στην Παναγία. Έμψυχα και άψυχα αντικείμενα μας υποδείχνουν την παρουσία της Παναγίας μας και μας δηλώνουν ότι φτάνουμε στο σπίτι της Υψηλοτέρας όλων των Αγίων και των Αγγέλων -όλης της στρατευόμενης και θριαμβεύουσας Εκκλησίας.

Το σημερινό ρολόι τα παλιότερα χρόνια χρησίμευε ως κωδωνοστάσιο -σημείο αναφοράς ώστε οι χωρικοί και οι βοσκοί να αφήσουν τις βιοτικές εργασίες και μέριμνες και να μαζευτούν όλοι ,σαν ένα σώμα προς δόξαν του Τριαδικού μας Θεού και της οικοδέσποινας της Μονής της Παναγίας μας Ακολουθώντας μια πορεία συνεχών στροφών στο χείλος του γκρεμού το μάτι μας βλέπει να κρέμεται το

Μοναστήρι έτοιμο να κατακυλήσει προς τον απότομο γκρεμό. Είναι η πίσω μεριά της Μονής, το τριώροφο οικοδόμημα το οποίο σήμερα χρησιμεύει ως την κατοικία των μοναχών, την τράπεζα, τα μαγειρεία, τα γραφεία, το ηγουμενείο και τα κελιά στον τρίτο όροφο. Η σημαία του δικεφάλου αετού, σημείο κατατεθέν της Βυζαντινής μεγαλοπρέπειας μας υποδηλώνει ότι η Μονή είναι Σταυροπηγιακή, ότι ανήκει δηλαδή στο Οικουμενικό Πατριαρχείο εκκλησιαστικώς. Το καλογερικό όπως ονομάζεται το τριώροφο αυτό οικοδόμημα βρίσκεται στα ανατολικά του καθολικού, Άρχιζε να κτίζεται το 1921, στο πλάτωμα πάνω από φοβερό γκρεμό βάθους τουλάχιστον τριακοσίων μέτρων. Έχει μήκος 21μ και 9μ πλάτος. Κατά την γερμανική κατοχή το οικοδόμημα αυτό πυρπολήθηκε από τους Γερμανούς και ανοικοδομήθηκε από τον ηγούμενο Κωνσταντίνο Παπαδημητρίου. Χρησιμοποιείτε επίσης και σαν χώρος υποδοχής επιφανών προσώπων και χώρος διαμονής τους. Οι περίφημοι εξώστες του τρίτου ορόφου έχουν μια θέα μαγευτική και πάνω από το χάος του γκρεμού μετατρέπονται σε εξώστες του ουρανού. Κατεβαίνοντας προς τον χώρο στάθμευσης του αυτοκινήτου το μάτι μας δεν χορταίνει να βλέπει ολόκληρη πλέον της Ιεράς Μονής. Η Κυρά της Ρούμελης μας αποκαλύπτει το σπίτι και μας καλεί να το γνωρίσουμε για να μας φιλοξενήσει

Απολυτίκιον Ιεράς εικόνας

- Της Ελλάδος απάσης συ προΐστασαι πρόμαχος και τερατουργός εξαισίων τη εκ Προύσσης εικόνη σου, Πανάχραντε Παρθένε Μαριάμ, και γαρ φωτίζεις εν τάχει τους τυφλούς δεινούς τε απελεύεις δαίμονας και παραλύτους δε συσφίγγεις αγαθή. Κρημνών τε σώζεις και πάσης βλάβης τους σοι προστρέχοντας. Δόξα τω σω ασπόρω τοκετώ, δοξα τω σε θαυμαστώσαντι, δόξα το ενεργούντι δια σου τοιαύτα θαύματα

Μεγαλυνάρια εορτής

- Δεύτε την εικόνα την ιερά, της Προυσιωτίσσης, ασπαζόμεθα ευλαβώς, βρούσαν παντοίων νόσων και πάσης βλάβης, ρώσιν δαψιλεστάτην και χάρην άφθονον
- Σφαίρας ουρανίους φωταγωγείς, αχράντω οικήσει την υδρόγειον δε βολαις, αρρήτων θαυμάτων, αυγάζεις όθεν πίστει, πάντες σε προσκυνούμεν ω Προυσιώτισσα

Από το βιβλίο του Καθηγητού Αρχαιολογίας κ.Αθανασίου Παλιούρα: Το Μοναστήρι της Παναγίας στον Προυσό

Πηγή: ipantonassa.blogspot.com